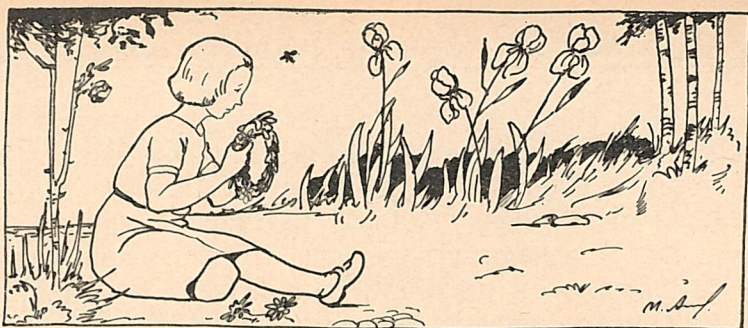

ПРИКАЗКА ЗА ЩУРЧЕТО

Седѣлъ веднѣжъ св. Петъръ въ Божията градина подѣ едно ябълково дърво и гледалъ, какъ пѣстритѣ пеперудки играятъ, скачайки отъ цвѣтъ на цвѣтъ. А тая градина била пълна съ чудни цвѣтя. Когато слънцето въ позлата сутринь ги цѣлувало, по тѣхъ блестѣли безброй бисерни капчици отъ роса, които при тихия вѣтрецъ се ронѣли по тревата като детски сълзички.

Посегналъ св. Петъръ и уловилъ безъ мжка една отъ пеперудкитѣ.

— Я, каква чудно хубава е! — казалъ той — и на перцето си има малка коронка. Какво ли значи това?

— Пустни ме, свети старче! — чулъ се гласъ — не познавашъ ли ме? Ами... че азъ съмъ царска дъщеря — наричатъ ме Добродушка. Татко ми е могъщъ господарь на всички насѣкоми и никому зло не е сторилъ.

— Ха-ха... засмѣлъ се св. Петъръ. Че кой говори лошо за твоя татко? Зная азъ неговитѣ добрини, ама само за едно не ще те пустна! Помня, преди много години бѣше това, почивахъ азъ пакъ тукъ и въ сладка дрѣмка унесенъ заспахъ на зелената трева. Въ съня си чувамъ една тиха пѣсенъ, тиха като пѣсенъта на поточето горско, после нѣщо ми шепне на ухото. Събудихъ се. Бѣше малкото щурче. А то безгрижно пѣеше по цѣлъ день, скрило се подъ нѣкой зеленъ листецъ и веселѣше всички ни. Е тѣй на, весело сърдце имаше то, и пѣеше безъ пари. Прочу се то изъ цѣлата райска градина и славата му отъ день на день растѣше.

— Живо ли е още и кжде живѣе сега? — запитала уловената пеперудка.

— При твоя татко бѣше. Изпратилъ единъ пжтъ той два рогати черни бръмбара да го заловятъ и отведатъ при